

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. X. Satisfit difficultatibus circa beatitudinem viæ: & beatitudo puræ
naturæ declaratur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

Jaureolam, seu peculiarem harum rerum tesseram in caelo concedendam arbitrantur.

SECTIO NONA.

De beatitudine via.

I. Nihil apud Patres, nihil in divinis literis frequentius, quam ut homines aliqui, etiam in hac vita, appellentur beati: sic Psal. I. v. I. dicitur, Beatus vir, qui non abiit in consilio impiorum, &c. Psal. 118. v. I. Beati immaculati in via, qui ambulant in lege Domini. Item Matth. 5. v. 3. Beati pauperes spiritu: Beati mites: Beati qui lugent, &c. His autem, & aliis Scripturae locis, de beatitudine hujus vitae sermonem esse certum est.

II. Haec porro praesentis vitae beatitudo est duplex, supernaturalis, & naturalis; neutra quidem perfecta (hic enim nihil ex omni parte beatum) sed variis imperfectionibus & miseris, quibus obnoxia est mortalium conditio, permixta. De utraque hac Beatitudine quaedam obiter sunt dicenda.

III. Supernaturalis itaque beatitudo viae, quae est quaedam participatio beatitudinis caelestis, in iis actibus consistit, quibus viatores ad comprehensionem, seu felicissimum illum beatorum in caelo statum tendunt. Gratia quippe, cum sit semen gloriae, est quaedam inchoata beatitudo, actusque illi omnes, qui ad ejus infusionem & augmentum conferunt, beatitudinem viae quodammodo constituunt. Praecipue tamen haec viae beatitudo in actibus Fidei, Spei, & Charitatis sita est, utpote qui circa Deum, beatitudinem objectivam, immediate versantur, eumque, quantum viatoribus fas est, tenent, & quodammodo possident. Hinc Beatitudo haec supernaturalis viae a S. Thoma, & Theologis appellatur Beatitudo spei: ex actibus namque hae Theologicis certa spes nascitur fore, ut quem hic obsecrare cognoscunt, & imperfecte tantum diligunt, clare aliquando videant, & perfectissimo ex hac visione orto amore aeternum prosequantur.

IV. Circa naturalem viae beatitudinem, Vasquez primam parte, Disputat. centesima vigesima-sexta, cap. 2. & hic Disputat. duodecima, ait, nihil neque in hominibus, neque in Angelis dari naturale, quod beatitudinis nomen mereatur, cum nihil naturale sit, cui coexistere in eadem persona nequeat peccatum mortale, summa miseria: in hujusmodi autem peccata homines & Angeli, sibi relicti, sepius absque dubio incidere: ergo nulla datur naturalis beatitudo viae.

V. Communis tamen Theologorum sententia cum S. Thoma I. p. q. 62. art. 1. affirmat, dari finem aliquem tam Angelis, quam hominibus a natura praestitutum, ac proinde naturae limites non excedentem. Probatur: sicut enim res irrationales scopum seu finem aliquem habent, ad quem suo pte nutu unaquaque tendit, eoque obtento conquiescit: ita recta ratio postulat, ut natura etiam rationalis habeat suum, cum non minus ordinata esse debeat res rationales, quam irrationales. Hic vero finis nequit esse quid supernaturalis, nihil quippe supernaturale petere natura potest, nec ad illud ordinari, cum, ut ipsum supernaturalis nomen sonat, sit aliquid naturae vires excedens, & consequenter ejusmodi, quod natura intra naturam manens adipisci nequit, hic ergo finis non est aliquid supernaturale, nihil enim tendit ad impossibile.

Dices: Deus homines & Angelos, totamque adeo naturam rationalem exivit ad finem supernaturalem, naturali multo potiore: quid ergo opus alio fine; per hunc enim & providentiae divinae, & creaturae rationalis exigentiae, abunde videtur satisfactum. Sed contra: elevatio siquidem ad finem supernaturalem est naturae rationali omnino indebita; unde Deus, nullam vi vel homini vel Angelo illatam, potuisset eos ad hunc finem non elevalle, sed intra naturae limites reliquisse.

Praeter hunc ergo finem, Beatitudinem nimirum supernaturalem, alius esse debet iis a natura constitutus finis, beatitudo scilicet naturalis, quem in statu illo purae naturae prosequi debuissent, & consequenter potuissent obtinere. Hunc autem finem non tollit evectio ad finem supernaturalem, gratia enim non destruit, sed perficit naturam. Accedit, antiquos Philosophos, quamvis in quo hic finis, seu Beatitudo consistat, inter se discrepaverint, in eo tamen ad unum omnes, vel ipso naturae lumine conspirasse, aliquem scilicet dari finem ultimum, quo collineare cuncti debeant, eumque obtinere totis viribus contendant: qua de re fusas etiam disputationes instituerunt.

VI. Supernaturalis finis non destruit naturalem. Beatitudo supernaturalis homini & Angelo plane est indebita. VII.

Beatitudinem naturalem agno. Verunt omnes Philosophi.

SECTIO DECIMA.

Satisfit difficultatibus circa beatitudinem viae: & beatitudo purae naturae declaratur.

AD illud itaque, quod num. 4. opponebat Vasquez, posse scilicet naturalem hanc viae beatitudinem cum peccato mortali, & aliis hujus vitae miseris consistere, solum arguit illam vocandam esse beatitudinem imperfectam, ut eam appellat Aristoteles I. Ethic. cap. 10. & S. Thomas I. 2. quae. 3. art. 2. ad quartum, & art. 6. Corpore, & alibi.

Nec etiam urget quod objicit idem Vasquez, ideo scilicet dari non posse beatitudinem naturalem, quia actus nostri, in quibus statui deberet, sunt exiguae durationis, & crebro ac facile interrumpuntur; cum tamen beatitudo, diuturna esse debeat, imò perpetua. Sed contra: hoc enim similiter probaret nullam in hac vita dari beatitudinem supernaturalem, cum actus supernaturales non minus frequenter & facile interrumpantur, quam naturales. Respondetur itaque cum S. Thoma I. 2. q. 3. art. 2. ad 4. hoc solum probare omnem, quam in hac vita habemus beatitudinem, non esse usquequaque perfectam: In praesenti vita, inquit Sanctus Doctor, quantum deficiamus ab unitate & continuitate talis operationis, tantum deficiamus a beatitudinis perfectione. Est tamen aliqua participatio beatitudinis, &c.

Siquis vero querat in quo naturalis haec viae beatitudo consistat: dico beatitudinem objectivam nec esse honores, nec voluptates, nec divitias, nec aliud quidquam creatum, sed solum Deum, ut Disp. praecedente dixi sect. 2. & fuse ostendi in Prometheo Christiano, Disp. 7. & decima.

Quemadmodum autem Beatitudo patris in clara Dei, beatitudinis objectiva, visione, & beatitudo supernaturalis viae in ejusdem cognitione obscura supernaturali, & aliis actibus eam sequentibus. juxta supra dicta, sita est: ita Beatitudo naturalis viae in naturali & abstractiva Dei contemplatione

I. Beatitudo naturalis est imperfecta.

II. Quod actus nostri in hac vita sunt exiguae durationis, & crebro ac facile interrumpuntur, non arguit nullam dari beatitudinem naturalem.

S. Thomas.

III. Beatitudo viae objectiva.

IV. Beatitudo formalis viae.

In actibus Fidei, Spei, & Charitatis praecipue sita est haec Beatitudo.

Apponitur quaedam circa naturalem beatitudinem.

Datur aliqua naturalis beatitudo viae.

Probatur dari hujusmodi finem naturalem.

platione consistit, simul cum amore & aliis affectibus ex hac contemplatione procedentibus.

V. Tandem si ulterius quispiam inquirat, in quo beatitudo finalis hominis in puris, ut aiunt, naturalibus constituti, seu casu quo ad finem supernaturalem non fuisset euectus, consistat, si sine peccato gravi moreretur, ut infantibus in illo statu contingeret, qui ab omni, etiam originali peccato immunes, ex hac vitâ decederent: inprimis dico hanc beatitudinem in clarâ naturali, abstractiva tamen Dei cognitione, seu contemplatione positam esse, simul cum tanti boni amore, & gaudio

de hac ejus adeptione, quæ inter merè naturales est optima: Deo præsertim res ita disponente, ut qui hoc modo sine peccato moriuntur, nunquam amplius peccent, saltem mortaliter. Omni etiam pœna animæ illæ carerent, bonisque omnibus, quæ secundum rectam rationem desiderare possent, affluerent, idque in perpetuum. Hæc, salvo meliore iudicio, dici mihi posse videntur; quamvis nihil certò statuere velim, cum hîc conjecturis tantum agatur, & qua quis isthæc facilitate affirmat, eadem alius negare possit.

Finis Disputationum de Beatitudine.

